

11. Ivashov, I.P. (2004), "Protection of right to use lodgings", available at: [http://lib.uabs.edu.ua/library/P\\_Visnik/Numbers/2\\_7\\_2012/07\\_03\\_04.pdf](http://lib.uabs.edu.ua/library/P_Visnik/Numbers/2_7_2012/07_03_04.pdf)
12. Hrynyak, A.B. (2013), "Moral damages for failure or improper performance of contractual obligations", *Yurydychna Ukraina*, vol. 9, pp. 41-47.
13. Shymon, S.I. (2004), *Tsyvilne ta torhove pravo zarubizhnykh krain : navch. posib.: (Kurs lektsii)* [Civil and commercial law of foreign countries: textbook guidances: (Lectures)], KNEU, Kyiv, Ukraine.

УДК 347.77: 347.211: 005.591.452

## **ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО З ПОГЛЯДУ ПІДТРИМКИ НАУКОВИХ ПАРКІВ ЯК СУБ'ЄКТІВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ**

Митник А.К., аспірант

*Київський національний університет імені Тараса Шевченка,  
вул. Володимирська, 60, м. Київ, Україна  
annamykytas@ukr.net*

Стаття присвячена глибокому аналізу державно-приватного партнерства, його правової природи, особливостей, визначенню шляхів його здійснення з погляду підтримки наукових парків як суб'єктів інтелектуальної власності. Автор розглядає державно-приватне партнерство наукових парків як механізм залучення коштів для реалізації значущих проектів і програм в інноваційній сфері з використанням коштів держави й місцевих бюджетів.

*Ключові слова: інтелектуальна власність, науковий парк, інноваційна діяльність, державно-приватне партнерство, договір про партнерство.*

## **ГОСУДАРСТВЕННО-ЧАСТНОЕ ПАРТНЕРСТВО С ТОЧКИ ЗРЕНИЯ ПОДДЕРЖКИ НАУЧНЫХ ПАРКОВ КАК СУБЪЕКТОВ ИНТЕЛЛЕКТУАЛЬНОЙ СОБСТВЕННОСТИ**

Митник А.К.

*Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко, ул. Владимирская, 60, г. Киев, Украина  
annamykytas@ukr.net*

Статья посвящена глубокому анализу государственно-частного партнерства, его правовой природы, особенностей, определению путей его осуществления с точки зрения поддержки научных парков как субъектов интеллектуальной собственности. Автор рассматривает государственно-частное партнерство научных парков как механизм привлечения средств для реализации значимых проектов и программ в инновационной сфере с использованием средств государства и местных бюджетов.

*Ключевые слова: интеллектуальная собственность, научный парк, инновационная деятельность, государственно-частное партнерство, договор о партнерстве.*

## **PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP IN TERMS OF SUPPORT OF SCIENCE PARK AS THE SUBJECTS OF INTELLECTUAL PROPERTY**

Mytnyk A.K.

*Taras Shevchenko national university of Kyiv, str. Volodymirska, 60, Kyiv, Ukraine  
annamykytas@ukr.net*

This article focuses on deep analysis of public-private partnership, its legal nature, characteristics, identifying ways of its implementation in terms of support of science parks as intellectual property. The author examines the public-private partnership of science parks as a mechanism to raise funds for the implementation of important projects and programs in the sphere of innovations using state funds and local budgets. It also again shows the importance of public-private partnerships within the establishment and operation of science parks. A private investor, who is interested in developing new technologies or

scientific research has the ability and is interested not only in the financing of such projects, but also to share expertise in relevant technological and scientific fields, in order to accelerate innovative research and not spend too much time and resources on results that he has known or which he has personally reached or until the implementation of scientific projects.

The issue of funding innovative research and development is important, given the lack of significant resources within the state and local budgets for implementation of such activities. So part of the parties within the science park enables to ensure the founders and partners of the Science Park that each party is in any way involved in its creation and functioning gets ultimately relevant innovative product or part. That each party, according to the contributions made and the contract gets some benefit from participating in this project.

It can be concluded that to avoid confusion and ensure the rights of both science parks and state relations to develop and research innovative products and technologies should enter into a contract, which indicate all the rights and obligations of the parties concerning the financing and distribution of the relevant development and research.

Therefore, only by combining and taking into account the interests of all stakeholders of public-private partnerships, especially a public interest and private companies may develop sustainable and effective mechanism of interaction, which will achieve significant progress in implementing the latest innovative developments and research in the state's economy.

*Key words: intellectual property, Science Park, innovation, public-private partnership, partnership agreement.*

Наукові парки є важливим фактором економічного прогресу країни, адже саме рівень комерціалізації об'єктів інтелектуальної власності впливає на рейтинг держави у світі. Але, попри свою тенденцію розвитку, наукові парки як суб'єкти інтелектуальної власності є малодослідженими. Нині державна підтримка цих наукових парків є особливою необхідною, тож потрібно детальніше вивчити механізм цього регулювання.

Дослідженням цієї проблеми займалися такі науковці, як І. Запаріна, О. Сімсон, О. Вінник, І. Гетьман, В. Куцурубова-Шевченко, Б. Падучак, Д. Адамюк, О. Савченко. Незважаючи на величезну роботу, виконану університетами та промисловими установами на базі партнерства, існує лише незначна кількість досліджень державної підтримки наукових парків як суб'єктів інтелектуальної власності.

Мета статті – системно дослідити правову природу й особливості державної підтримки наукових парків шляхом здійснення державно-приватного партнерства.

Як відмічає О. Сімсон, інноваційна діяльність в Україні залишається не розвиненою, а в рамках національної інноваційної системи сформувався суттєвий розрив у взаємодії її елементів: приватний бізнес, наука й держава. Для того щоб заповнити цей розрив, указує О. Сімсон, необхідна нова основа інноваційних відносин (правова модель), яка б дала змогу дотримуватись балансу публічних і приватних інтересів в інноваційній сфері, забезпечити функціонування інноваційного ринку та підприємництва, залучити приватні інвестиції до інноваційного розвитку. Такою приватноправовою моделлю, що базується на рівності партнерів, довірі й свободі договору, може стати модель державно-приватного партнерства [1, с. 225].

Дійсно, в Україні існує поняття державно-приватного партнерства, яке визначається як співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів та органів місцевого самоврядування (державними партнерами) і юридичними особами, крім державних і комунальних підприємств, або фізичними особами-підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому Законом України «Про державно-приватне партнерство» та іншими законодавчими актами [2, ч.1 ст.1].

Отже, є очевидним, що для досягнення позитивного результату в провадженні інноваційних досліджень і розробок необхідною умовою є залучення приватних інвесторів і партнерів, які б мали можливість фінансувати проведення необхідних досліджень на основі укладеного договору. Проте залишається поза увагою питання: між ким повинен бути укладений такий

договір? Хоча законодавець і посилається на органи влади України, органи місцевого самоврядування тощо, проте вказані органи не завжди є стороною, а тим більше зацікавлені в запровадженні та розвитку інноваційних розробок на досліджень. Це пов'язано зі специфікою їхньої діяльності. Тоді як приватні інвестори зацікавлені в проведенні таких розробок з метою їх подальшого впровадження у виробництво або інші сфери економіки держави та за кордоном і готові вкладати кошти в такі програми, органи влади держави й органи місцевого самоврядування часто не мають достатніх ресурсів для участі в таких проектах чи програмах.

Хоч в переліку сфер, де може застосовуватись державно-приватне партнерство, і немає проведення наукових досліджень і впровадження інноваційних розробок, проте зазначено, що державно-приватне партнерство може застосовуватися й в інших сферах діяльності, крім видів господарської діяльності, які, відповідно до закону, дозволяється здійснювати виключно державним підприємствам, установам та організаціям [2, ч.2 ст.4].

При цьому до джерел фінансування державно-приватного партнерства зараховані такі: фінансові ресурси приватного партнера; запозичені фінансові ресурси; кошти державного та місцевих бюджетів тощо [2, ч.1 ст.9].

Питання фінансування інноваційних досліджень і розробок є важливим з огляду на відсутність значних коштів у межах державного та місцевих бюджетів щодо впровадження такої діяльності. Отже, участь сторін у межах наукового парку дає змогу гарантувати засновникам і партнерам такого наукового парку, що кожна сторона, яка тим чи іншим чином бере участь у його створенні та функціонуванні, отримує в кінцевому результаті відповідний інноваційний продукт або його частину. Тобто, кожна сторона, відповідно до зробленого внеску та умов договору, отримує певну вигоду від участі в такому проекті.

Проте деякі науковці наголошують на тому, що головним недоліком Закону України «Про державно-приватне партнерство» є підхід, який передбачає державну підтримку державно-приватного партнерства, тобто можливість, право державного партнера щодо фінансування або його сприяння, замість чітких довгострокових фінансових зобов'язань публічного партнера в рамках господарського договору про державно-приватне партнерство [3].

Такі недоліки повинні бути усунені законодавчо, а права та обов'язки сторін мають бути відкрито й прозоро закріплені у відповідному документі – договорі.

Як зазначається науковцями, системні інструменти інноваційної політики повинні виконувати декілька функцій, принаймні дві з них: розбудова та організація інноваційних систем і управління взаємодією. При цьому державно-приватна партнерство в цьому випадку розглядається як відповідний механізм формування таких інструментів. Така співпраця може вирішувати, зокрема, питання започаткування та посилення відносин «наука-виробництво», особливо якщо зв'язки між науковою сферою, яка в більшості країн представлена університетами й дослідницькими центрами, з одного боку, та компаніями, орієнтованими на дослідження та розробки, є слабкими. Державно-приватне партнерство може бути інструментом посилення такої близькості чи її встановлення [4].

Отже, для уникнення непорозумінь і забезпечення дотримання прав як приватних інвесторів, так і держави у відносинах щодо розробки й наукових досліджень інноваційних продуктів і технологій потрібно укладати договір, у якому зазначати всі права та обов'язки сторін щодо фінансування й розподілу результатів відповідних розробок і досліджень.

Із цим погоджується І. Запаріна, яка відзначає, що серйозними перешкодами на шляху просування вперед у публічно-приватному партнерстві є недостатність досвіду та кваліфікації, невідповідність економічній ситуації й системі державного регулювання очікування влади від публічно-приватного партнерства. Необхідно зрозуміти, що важливо залучити не лише фінансові кошти, а й інтелектуальний потенціал, нові технології, навички та досвід приватного партнера. Для розвитку публічно-приватного партнерства, далі зазначає

І. Запаріна, мають бути створені відповідні умови, відпрацьована методологія ініціації, підготовки й реалізації проектів публічно-приватного партнерства, адаптовані широко застосовувані у світі механізми [5].

Це же раз показує важливість державно-приватного партнерства в рамках створення та функціонування наукових парків. Приватний інвестор, який зацікавлений у розробці нових технологій чи проведенні наукових досліджень, має можливість і зацікавлений не тільки фінансувати такі проекти, а й ділитись досвідом у відповідних технологічних і наукових сферах, щоб прискорити інноваційні дослідження та не витратити зайвий час і ресурси на результати, які йому вже відомі або яких він уже досягнув власноруч чи до моменту запровадження таких наукових проектів.

Проте, як зазначає І. Гетьман, не будь-яка взаємодія бізнесу та держави в економіці може характеризуватися як елемент системи державно-приватного партнерства [6, с. 48].

Із цим погоджується О. Вінник, який підкреслює, що лише за певних обставин така взаємодія набуває ознак публічно-приватного партнерства, основні правові засади якого в більшості країн визначаються на рівні актів законодавства, насамперед закону, який регулює публічно-приватне партнерство [7, с. 19].

Варто зазначити що основною підставою закріплення публічно-приватного партнерства є все ж таки договір про такі відносини. Проте не треба забувати, що в межах законодавчого поля такі відносини теж повинні бути визначені. Отже, можна констатувати, що публічно-приватне партнерство передбачає наявність декількох основних елементів, які для нього характерні, а саме: наявність законодавчого акта, який регулює відповідні відносини; можливість укладення договору, який би регулював (конкретизував) права та обов'язки сторін; об'єкт публічно-приватного партнерства (в нашому випадку це наукові дослідження й розробки) тощо.

О. Вінник також визначає певні елементи, які, на його думку, є складовими публічно-приватного партнерства, до яких він зараховує такі: суспільну необхідність у реалізації складного та довгострокового проекту; участь у партнерстві принаймні двох сторін, одна з яких – держава чи територіальна громада в особі уповноважених органів, з інша – представник приватного бізнесу; наявність у сторін спільної мети й чітко визначеного публічного інтересу певного рівня (загальнодержавного, регіонального, місцевого); партнерський (рівноправний) характер взаємовідносин; об'єднання активів, управлінського досвіду, інших ресурсів учасників; дотримання принципу справедливості під час розподілу між сторонами ризиків і результатів функціонування партнерства тощо [7, с. 21].

При цьому В. Кнаус підкреслює, що основним системоутворювальним елементом у понятті «публічно-приватне партнерство» є співробітництво, за якого державні та приватні структури виступають як рівноправні партнери, які взаємно доповнюють один одного. Такому партнерству, як зазначає В. Кнаус, притаманна специфічна мотивація, яка полягає в тому, що держава розраховує мати вигоду від ресурсів і, відповідно, на зменшення навантаження на державний бюджет і використання ефективного менеджменту приватного сектора та отримує збільшення податкових надходжень, вирішення соціальних проблем і підвищення загального рівня виробництва, підвищуючи тим самим конкурентоздатність продукції та послуг на внутрішньому й зовнішньому ринках, а бізнес, у свою чергу, – на підтримку за рахунок адміністративних, матеріальних, фінансових, природних ресурсів держави в реалізації такої програми публічно-приватного партнерства [8, с. 13-14].

Водночас деякі науковці вказують на недостатній рівень урегулювання питання публічно-приватного партнерства в законодавстві України, насамперед у Цивільному кодексі [9, с. 50].

Як зазначає О. Ковальова, у сучасному світі виділяються дві принципово різні як за методологією, так і за глибиною змін, що відбуваються, схеми інституційної еволюції відносин держави і приватного бізнесу, на основі яких створюються конкретні форми

взаємодії. Перша являє собою структурну адаптацію наявного інституційного середовища до цілей, пріоритетів та умов економічної діяльності держави, що постійно змінюються. Упровадження нових принципів, норм і правил співпраці публічного і приватного секторів у чинні інститути відбувається або в контексті проголошеної нової економічної політики державного регулювання, або в контексті змін і доповнень наявної системи державного управління. Таким шляхом запровадження інститутів державно-приватного партнерства йдуть країни, що розвиваються, в яких рівень сформованості ринкових відносин є достатнім для встановлення партнерських взаємозв'язків типу «державо-бізнес». Другий підхід до впровадження державно-приватного партнерства пов'язаний із формуванням повністю нового інституційного середовища, яке відповідає принципам функціонування ринкової економіки й новому розумінню місця держави в господарському житті суспільства. Ця схема реалізується в колишніх соціалістичних країнах, що утворилися на пострадянському просторі, та в деяких країнах, що розвиваються [10, с. 137].

Як зазначає М. Федченко й І. Косач, на сучасному етапі розвитку економіки України державно-приватне партнерство гальмується певними негативними чинниками, основними серед яких є такі: недосконалість нормативно-правового регулювання щодо стимулювання науково-технічної та інноваційної діяльності; нерозвиненість інноваційної інфраструктури й малого інноваційного підприємництва; невиконання норм законодавства щодо державного фінансового забезпечення науково-технічної та інноваційної діяльності; відсутність сприятливого клімату для залучення інвестицій у високотехнологічне виробництво; структурні деформації в промисловості на користь виробництв низькотехнологічних укладів; високий ступінь зношеності основних фондів промислових підприємств; низький рівень участі національних виробників високотехнологічної продукції в міжнародному технологічному обміні; відсутність системи формування та управління ринком промислової власності; недосконалість системи специфікації, використання й захисту прав інтелектуальної власності тощо [11].

Отже, всі ці негативні чинники зменшують привабливість не тільки для іноземних інвесторів, а й для вітчизняних приватних підприємств і організацій щодо вкладання коштів у спільну з державою розробку інноваційних технологій чи продуктів. Такий підхід знижує до мінімуму можливість держави до глибокої трансформації економіки, не дає змоги повною мірою забезпечити розвиток промисловості на підставі нових інноваційних технологій і, в кінцевому підсумку, поглиблює відставання від провідних держав світу.

Як указує А. Прохорович, розвиток державно-приватного партнерства несе вигоди багатьом господарюючим суб'єктам у низці країн протягом тривалого періоду часу. Державно-приватне партнерство сприяє створенню нових робочих місць і зростанню податкових надходжень як у ході будівництва, так і в період експлуатації. При цьому державно-приватне партнерство сприяє концентрації матеріальних, фінансових ресурсів, а також залученню коштів позабюджетних джерел для реалізації значущих проектів і програм у широкому спектрі галузей економіки, соціальній та інноваційній сферах із використанням коштів держави й місцевих бюджетів та об'єктів республіканської й комунальної власності [12, с. 24].

Моделі створення та функціонування публічно-приватного партнерства в західних країнах спрямовані передусім на задоволення потреб економіки та приватних компаній у новітній розробках і технологіях шляхом запровадження таких механізмів взаємодії з приватними компаніями, які б не тільки забезпечували реалізацію запланованих програм і заходів, а й були б спрямовані на постійну інтенсифікацію та розвиток відносин між державою, бізнесом і наукою.

Так, наприклад, за визначенням Міжнародної асоціації наукових парків (International Association of Science Parks and Areas of Innovation), науковий парк – це організація, якою керують професіонали, основна мета яких полягає в підвищенні добробуту своєї спільноти,

завдяки підтримці культури інновацій, посиленню конкурентоспроможності компаній та установ, заснованих на знаннях. Для досягнення цих цілей науковий парк стимулює і здійснює управління потоком знань і технологій між університетами, науковими установами [13].

Відповідно до визначення Асоціації наукових парків Великобританії (The United Kingdom Science Park Association), науковий парк – це організація, заснована на праві приватної власності, головною метою якої є підтримка start-up-компаній та інкубація інноваційних технологічних бізнесів, що швидко зростають, за допомогою формування інфраструктури служб підтримки, що здійснюють співробітництво з агентствами економічного розвитку; підтримки офіційних і робочих зв'язків з університетом або провідним науково-дослідним центром [14].

Отже, лише через поєднання та врахування інтересів усіх зацікавлених сторін публічно-приватного партнерства, насамперед це суспільні інтереси та приватні компанії, можливо виробити сталий і ефективний механізм взаємодії, який дасть змогу досягти значного прогресу на шляху впровадження новітніх інноваційних розробок і досліджень в економіку держави. Основним системоутворювальним елементом у понятті «публічно-приватне партнерство» є співробітництво, за якого державні структури та наукові парки виступають як рівноправні партнери, які взаємно доповнюють один одного. Можна зробити висновок, що для уникнення непорозумінь і забезпечення дотримання прав як наукових парків, так і держави у відносинах щодо розробки та наукових досліджень інноваційних продуктів і технологій потрібно укладати договір, у якому зазначати всі права та обов'язки сторін щодо фінансування й розподілу результатів відповідних розробок і досліджень.

#### ЛІТЕРАТУРА

1. Сімсон О. Державно-приватне партнерство в інноваційній сфері / О. Сімсон // Трибуна докторанта: Вісник. – 2011. – № 4 (67). – С. 222-230
2. Про державно-приватне партнерство : Закон України № 2404-VI від 1 липня 2010 р. (із змін. та доп.) // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 40. – Ст. 524.
3. Аналіз законодавства, що регулює державно-приватне партнерство [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.ibser.org.ua/UserFiles/File/Normatyvni%20Aktvy%20New/PP/Analisy%20of%20Legisl%20DPP\\_ukr.pdf](http://www.ibser.org.ua/UserFiles/File/Normatyvni%20Aktvy%20New/PP/Analisy%20of%20Legisl%20DPP_ukr.pdf)
4. Scherrer W. The role of public private partnerships at the regional level of government and regional innovation policy in particular [Electronic resource] / W. Scherrer. – Access mode: [http://hum.ttu.ee/failid/НКАС%202011/НКАС\\_Scherrer.pdf](http://hum.ttu.ee/failid/НКАС%202011/НКАС_Scherrer.pdf)
5. Запаріна І.В. Публічно-приватне партнерство в Україні: перспективи застосування для реалізації інфраструктурних проектів і надання публічних послуг [Електронний ресурс] / І.В. Запаріна. – Режим доступу: [http://eip.org.ua/docs/EP\\_10\\_4\\_62\\_uk.pdf](http://eip.org.ua/docs/EP_10_4_62_uk.pdf)
6. Гетьман І. Розвиток громадянського суспільства в умовах інформаційно-глобалізаційних процесів / І. Гетьман // Вісник Академії правових наук України. – 2011. – № 2 (65). – С. 46-54.
7. Вінник О. Публічно-приватне партнерство і громадянське суспільство: правові аспекти взаємодії / О. Вінник // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка: ЮРИДИЧНІ НАУКИ. – 2013. – № 3 (97). – С. 16-22.
8. Кнауц В.В. Управление развитием государственно-частного партнерства: автореф. дис. на соиск. науч. степ. канд. экон. наук: спец. 08 00.05 «Экономика и управление народным хозяйством (теория управления экономическими системами)» / В.В. Кнауц. – М., 2008. – 25 с.

9. Знаменський Г.Л. Передумови розвитку публічно-приватного партнерства / Г.Л. Знаменський // Правові проблеми взаємодії держави і бізнесу: матеріали I Всеукраїнської наук.-практ. Інтернет-конференції, присвяченої 90-річчю СНУ ім. В. Даля (м. Луганськ, 3-10 лютого 2010 р.). – Луганськ, 2010. – С. 48-52.
10. Ковальова О.В. Державно-приватне партнерство у розвинених країнах світу: досвід для України / О.В. Ковальова // Економічний аналіз. – 2014. – № 1. – Т. 15. – С. 134-143.
11. Головінов О.М. Державно-приватне партнерство в інноваційній сфері [Електронний ресурс] / О.М. Головінов. – Режим доступу: <http://www.stattionline.org.ua/ekonom/71/10551-derzhavno-privatne-partnerstvo-v-innovacijnij-sferi.html>
12. Прохорович А.А. Развитие государственно-частного партнёрства: зарубежный и отечественный опыт / А.А. Прохорович // Європейські перспективи. – 2014. – № 3. – С. 20-26.
13. Science park (IASP Official definition). International Association of Science Parks and Areas of Innovation [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.iasp.ws/knowledge-bites>
14. The United Kingdom Science Park Association [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.ukspa.org.uk/our-organisation/about-us>

#### REFERENCES

1. Simson, A. (2011), “Public-private partnership in the innovation sphere”, *Tribuna doktoranta: Visnyk*, no. 4 (67), pp. 222-230
2. “The public-private partnership: the Law of Ukraine № 2404-VI of July 1, 2010 (with amendments. And add.)”, *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*, 2010, no. 40, art. 524.
3. “Analysis of legislation regulating public-private partnership”, available at: [http://www.ibser.org.ua/UserFiles/File/Normatyvni%20Akty%20New/PP/Analisis%20of%20Legisl%20DPP\\_ukr.pdf](http://www.ibser.org.ua/UserFiles/File/Normatyvni%20Akty%20New/PP/Analisis%20of%20Legisl%20DPP_ukr.pdf)
4. Scherrer, W. “The role of public private partnerships at the regional level of government and regional innovation policy in particular”, available at: [http://hum.ttu.ee/failid/HKAC%202011/HKAC\\_Scherrer.pdf](http://hum.ttu.ee/failid/HKAC%202011/HKAC_Scherrer.pdf)
5. Zaparina, I.V. “Public-private partnership in Ukraine: prospects of application for the implementation of infrastructure projects and public services”, available at: [http://eip.org.ua/docs/EP\\_10\\_4\\_62\\_uk.pdf](http://eip.org.ua/docs/EP_10_4_62_uk.pdf)
6. Hetman, I. (2011), “The development of civil society in terms of information and globalization”, *Bulletin of the Academy of Sciences of Ukraine*, no. 2 (65), pp. 46-54 7.
7. Vinnik, Alexander (2013), “Public-private partnership and civil society: legal aspects of interaction”, *Bulletin of Kyiv National Taras Shevchenko Law*, no. 3 (97), pp. 16-22
8. Knaus, V. (2008), “Management of development of state-private partnership”, Thesis abstract for Cand. Sc. (Economic), 08 00.05, Moscow, Russia.
9. Znamenskiy, G.L. (2010), “Background of PPP”, *Pravovi problemy vzaemodiyi derzhavy i biznesu: materialy I Vseukrayinskoyi nauk.-prakt. Internet-konferentsiyi, prisvyachenoyi 90-richchyu SNU im. V. Dalya* [Legal problems of interaction between state and business. Mat-ly and national nauk. and practical. Internet conference dedicated to the 90<sup>th</sup> anniversary of Dreams them. Dal], Lugansk, February 3-10, 2010, pp. 48-52
10. Kovalev, O.V. (2014), “Public-private partnership in the developed world : experience for Ukraine”, *Ekonomichnyi analiz*, no. 1, vol. 15, pp. 134-143

11. Holovinov, A. “Public-private partnership in the innovation sphere”, available at: <http://www.stattionline.org.ua/ekonom/71/10551-derzhavno-privatne-partnerstvo-v-innovacijnij-sferi.html>
12. Prokhorovich, A. (2014), “Development of state private partnership: foreign and domestic experience”, *Evropeyski perspektyvy*, no. 3, pp 20-26
13. “Science park (IASP Official definition). International Association of Science Parks and Areas of Innovation”, available at : <http://www.iasp.ws/knowledge-bites>
14. “The United Kingdom Science Park Association”, available at: <http://www.ukspa.org.uk/our-organisation/about-us>